Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 4   *Den 15 Novbr. 1867.*   Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring.

Af

Franklin D. Richards.

(Fra „Millennial Star.")

Da det — for at bruge Apostelen Pauli Ord — „har behaget Gud at frelse Nogle formedelst det Korsets Ord, der er en Daarlighed for Verden," opstaaer ofte det Spørgsmaal i de unge Ældstes Sind: Hvorledes kan det Hverv, der er dem paalagt, nemlig at prædike „dette Korsets Ord," bedst blive udført, hvilke Emner skulle de hovedsagentlig opholde sig ved, hvilken Beviisførelse skulle de benytte, og hvilket Vidnesbyrd skulle de aflægge for at Frelsens store Plan kunde blive fremstillet paa den tydeligste og meest passende Maade, saa at Sandheden kunde vinde Indgang hos de Oprigtige af Hjertet? Det var med saadanne Følelser vi først begyndte vort Prædike-Embede, og da vi netop vare ifærd med at begive os paa Veien til vor første Mission, gik vi hen til Præsident Young og spurgte ham, om han havde noget Raad at give os. Han svarede: „Hvorsomhelst I komme hen, saa lærer Menneskene Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring."

Vigtigheden heraf er indlysende for ethvert tænkende Menneske. Nutidens orthodoxe Kirkesamfund søge at hjælpe sig under det Paaskud, at fortsat Aabenbaring ikke længere er nødvendig, og foregive, at det ifølge de gamle hellige Skrifter ikke er tilladt at troe paa fortsat Aabenbaring, og endvidere sige de, at de, som driste sig til at paastaae, at de ere velsignede med fortsat Aabenbaring, paadrage sig de Plager, som ere omtalte i St. Johannes's Aabenbaring. Med disse Anskuelser indprentede i deres Sind af Forældre og Lærere lige fra Ungdommen af kunne Menneskene, hvor oprigtige og rene af Hjertet de end maatte være, ikke troe paa en saadan guddommelig Optegnelse som Mormons Bog eller nogen anden

ny Aabenbaring, førend de blive bragte til at indsee deres Vildfarelse. Derfor kan man let indsee, at Nødvendigheden af ny Aabenbaring er det første Punkt, om hvilket de oprigtige Sandhedssøgere maae blive overbeviste, førend de kunne troe de store Sandheder, som staae i Forbindelse med Indførelsen af Tidernes Fyldes Huusholdning.

Den Kjendsgjerning, at ingen af Evangeliets Læresætninger er saa fuldkommen forklaret i Bibelen, at Alle opfatte den ret eller forstaae den paa een og samme Maade, er et af de stærkeste Beviser for Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring. Men da der imidlertid ikke gives noget Beviis, hvor kraftigt det end maatte være, der kunde tilintetgjøre Guds Ord, ville vi undersøge, om der virkelig findes nogen Antydning i den hellige Skrift med Hensyn til, at Gud ikke mere vilde aabenbare sin Villie for Menneskene. Det Skriftsted, som kunde synes at indeholde det kraftigste Beviis i saa Henseende, findes i Aabenbaringen 22, 18: „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog." Hvilken Bog er der nu meent, hvortil der ikke maa tillægges Noget? Er det Bibelen? Nei, thi dengang fandtes der ikke nogen saadan Bog som Bibelen, ei heller førend mange Aar efter at denne Paamindelse blev given. Nogle af de Breve, som nu findes i det nye Testamente, vare dengang spredte omkring i Menighederne i Asien og Palæstina, medens andre endda ikke vare skrevne, og altsaa kunde det ikke være Bibelen, som Johannes meente, da han sagde: „Hvo, som føier Noget til denne Bogs Ord" osv., men det maa netop have været den Bog, som han da var ifærd med at fuldende, Aabenbaringen, hvilken denne Trusel har Hensyn til.

Hvis Herren virkelig skulde have havt til Hensigt, at der aldrig mere skulde gives flere hellige Skrifter, efterat Aabenbaringen var skreven, maatte Johannes's Evangelium forkastes, da det blev skrevet flere Aar efter Aabenbaringen, og Johannes maatte være skyldig til at lide de Plager, som ere omtalte i hiin Bog, der tillægges ham, fordi han føiede sit Evangelium til, efterat Apokalypsen var skreven, men det Faktum, at han siden skrev sit Evangelium, er et slaaende og tilstrækkeligt Beviis paa, at det ingenlunde var Meningen, at Aabenbaring aldrig mere skulde finde Sted, at der ikke skulde skrives hellige Skrifter, eller at Herren aldrig mere vilde udføre store Ting paa Jorden, men at Hensigten med dette Forbud kun var at forhindre, at der føiedes Noget til Aabenbaringen.

Det Samme kan ogsaa siges om Herrens Befaling til Israel ved Moses i 5 Moseb. 4, 2.: „I skulle Intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, og Intet tage derfra" osv. Det er imidlertid indlysende, at Herrens Hensigt med disse Ord alene var den at forbyde nogen videre Tilføielse til Loven, og ikke derved at sætte nogen Skranke for al videre Propheteren, thi om saa var, maatte alle, saavel det gamle som det nye Testamentes Prophetier, forkastes som forbudne, hvilken Mening dog Ingen med almindelig sund Menneskeforstand vil uddrage af disse Ord. San langt fra, at Moses og Johannes nærede de samme Anskuelser med Hensyn til fortsat Aabenbaring og Propheteren som Nutidens Religionslærere og Christne, sagde Moses, „at han vilde ønske til Gud, at alt Herrens Folk var Propheter," (4 Moseb. 11, 29) og han propheterede selv om, at Herren skulde opreise en Prophet ligesom han, hvorved han hensigtede til Christus, og Johannes skrev sit Evangelium henved otte a ti Aar efterat Apokalypsen var skreven, da han

ikke vidste nogen Grund, hvorfor han ikke skulde gjøre det, thi der var blevet sagt i selve Aabenbaringen 10, 11.: „Det bør Dig atter at prophetere imod Folk og Hedninger og Tungemaal og mange Konger." Af disse Udtalelser kunne vi tydelig see, at Moses og Johannes ansaae Veien fuldkommen aaben for fortsat Aabenbaring og Propheteren, saaledes som den ogsaa i Sandhed var og fremdeles er nu i vore Dage, og hvilket den stedse vil blive.

Bibelen er overalt fuld af Forjættelser om fortsat Aabenbaring, om Prophetier, om Syner og om underfulde Gjerninger, som skulle blive udførte i de sidste Dage. Jesus siger, Matth. 24, 14: „Og dette Riges Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." Ogsaa Paulus sagde, idet han betragtede det store Værk, som skulde udføres i de sidste Dage, Eph. 1, 9. 10.: „Han kundgjorde sin Villies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde for at samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham." Ogsaa Johannes underretter os om i Apokalypsen, som de Christne troe forbyder al videre Aabenbaring, „at han saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter, og Stammer, og Tungemaal, og Folk, og dette var Noget, som ikke skulde skee i hans Tid, ei heller var det skeet i en tidligere Periode, men det var en Begivenhed, der skulde indtræffe i et senere Tidsrum, saaledes som det er fremstillet i 4 Cap. 1 Vers, hvor der staaer: „Jeg vil vise Dig, hvad herefter skal skee,". hvilket hentyder til den Tid, hvori vi leve.

Af det Foregaaende kunne vi klarligen see, at istedetfor, at disse store Propheter og Apostler skulde have sagt Noget, der kunde synes at forbyde fortsat Aabenbaring, tale de alle om, at Herren fremdeles vil aabenbare sin Villie, ligesom de ogsaa tale om Englebesøg, og om Gjengivelsen af Rigets Evangelium, hvilket Rige nu er oprettet, og hvis Evangelium, I Israels Ældste, nu ere især med at prædike for Jordens Nationer, og en af de største Hindringer, I have at stride imod, er den almindelig herskende Mening, at der ikke mere skal gives nogen Aabenbaring.

Endvidere antages det, at følgende Pauli Ord til Timotheus skulde indeholde et Forbud mod fortsat Aabenbaring: „Fra Barndommen af kjender Du den hellige Skrift, som kan gjøre Dig viis til Salighed." (2 Tim. 3, 15.) Vi ville spørge: Hvorledes kunde Mose Lov og det gamle Testamentes Prophetier, hvilke vare alle de hellige Skrifter, Timotheus havde kjendt fra sin Ungdom af, gjøre ham viis til Salighed? Simpelthen ved at vise ham, at Christus skulde komme, og ved at henlede hans Opmærksomhed paa den nye Uddeling, saa at han kunde kjende den, naar den kom. Den hellige Skrift kunde sikkerlig ikke døbe Timotheus til Syndernes Forladelse, ei heller meddele ham den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse. Den kunde alene være „et fast prophetisk Ord" for ham, hvilket han og alle Andre, som søge efter Sandheden, vilde „gjøre vel i at give Agt paa, ligesom paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen, hvilken er den Hellig-Aand, oprinder i deres Hjerter." (2 Pet. 1, 19.) I Sandhed, dersom det gamle Testamente, saaledes som Nutidens Christne søge at faae os til at troe, kunde frelse Timotheus, kan det ligesaa godt frelse os. Men hvad Nytte vilde saa Pauli og de andre Apostlers Skrifter være til, hvilke

anseees for ligesaa gode, og endog bedre end dem, Timotheus havde? Fra hvilket Synspunkt vi end betragte Bibelen, saa bliver dog i hvert Tilfælde den Paastand, at der ikke mere skal gives nogen Aabenbaring, 'en latterlig Urimelighed. Der findes ikke nogen saadan Mening fremsat i den hellige Skrift, men tvertimod er hver Deel af den rig paa Forudsigelser og Forjættelser om fortsat Aabenbaring, og dette opfyldes nu og vil fremdeles gaae i Opfyldelse.

Da vi saaledes kunne see, at der ikke er Noget i Bibelen, hvorfor vi skulle forkaste ny Aabenbaring, saa gaaer frem Brødre, i Ydmyghed og i Aanden af Eders Kaldelse, og bærer Vidnesbyrd om, at Evangeliet er gjengivet i dets Fylde og Kraft, om Tro paa den Herre Jesum Christum, om Daab til Syndernes Forladelse, om Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, om Evangeliets forskjellige Lærdomspunkter og Ordinancer, om Mormons Bogs Guddommelighed og om Propheten Josephs, Brighams samt Apostlernes Mission, saaledes som den Hellig-Aand vil veilede Eder og staae Eder bi, og alt dette skulle I ikke gjøre, fordi det er skriftmæssigt, omendskjøndt det er overflødigen stadfæstet baade i Bibelen og Mormons Bog, men fordi det er blevet aabenbaret for Eder i vore Dage, og fordi I ere blevne bemyndigede til og befalede at gjøre det. Derfor ville vi paaminde Eder, ligesom vi selv ere blevne paamindede, at undervise Menneskene om Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring.

Troens Frugter.

(Fra „Millennial Star.")

„Og disse Tegn skulle følge dem, som troe."

Mange af den hellige Skrifts Læsere have faaet den vildfarende Anskuelse indpræget hos sig, at Jesus og hans Apostler lagde Grundvolden til Christi Kirke ved at gaae fra Stad til Stad og fra Landsby til Landsby for at udføre Mirakler og vise Tegn og Undere iblandt de Vantroe for derved at omvende dem til den Religion, de forkyndte, og ikke ved at prædike Rigets Evangelium — Tro og Omvendelse samt om de Tegn, der skulde følge de Troende.

Siden den Tid Joseph Smith fremstod og erklærede for denne Slægt, at han havde modtaget det apostoliske Præstedømme, har stedse Skriget lydt fra hele den vantroe Verden: „Dersom I have faaet den samme Magt som de gamle Apostler, hvorfor gjøre I da ikke det Samme, som de gjorde; gaaer omkring og helbreder de Syge, opvækker de Døde osv.; de gjorde det uden at spørge Nogen om, hvad Tro han havde, og hvis I gjøre det Samme, ville vi troe Eder." Dette ligner temmelig meget nogle af de Udtryk, som Pharisæerne og de Skriftkloge pleiede at bruge: „Mester," sagde de, „viis os et Tegn, at vi maatte troe." Dersom Tegn vare bestemte til at bringe Menneskene til at troe, saa havde Jesus god Anledning i saa Henseende, men han afslog saadanne Opfordringer.

Men til Spørgsmaalet: Var det ved at gjøre Mirakler, eller var det ved at prædike Rigets Evangelium, at Jesus og hans Apostler bragte Menneskene til Omvendelse? Ifølge de historiske Beretninger, vi have, troede Mange paa Jesu og Apostlernes Ord, og Tegn fulgte dem, hvilket bragte mange Andre til at forundre sig og troe paa Jesus, men vi kunne finde en mærkelig Forskjel mellem disse to Klasser af Troende; det sidstnævnte Slags bestod nemlig af Saadanne, som i tusindviis vare blevne mættede af Brødene og Fiskene, men da Jesus begyndte at undervise dem angaaende de Lærdomspunkter, ved hvilke de kunde blive frelste, vendte de Riget Ryggen.

Da Jesus spurgte de sande Troende, om de vilde følge ham, var Svaret: „Hvorhen skulle vi gaae? Du har det evige Livs Ord." Dersom vi nøie ville undersøge Jesu og Apostlernes Færd, ville vi finde, at de paa alle deres Reiser i Særdeleshed vare beskjæftigede med at prædikede Rigets Evangelium, og Tegnene fulgte dem, som troede. Johannes den Døbers Mission var den første Begyndelse til Evangelieuddelingen. Hvilke Mirakler gjorde han? Aldeles ingen, og dog var der Tusinder, som troede, omvendte sig og bleve døbte af ham og hans Disciple. Disse Mennesker bleve lærte, at Himmeriges Rige var nær forhaanden, hvorfor de med Længsel skuede fremad til Messiæ Komme.

Jesus begav sig hen til Johannes og blev døbt af ham. Efterat have tilbragt fyrgetyve Dage i Eenrum i Ørkenen, begyndte han sit Værk. Hvad gjorde han? Kaldte han Folk sammen for at vise et stort og mægtigt Mirakel for derved at erhverve sig et stort Navn? Nei, vissselig ikke. See Matth. 4, 17: „Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og sige: Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." Var ikke han ligesaa godt som Johannes istand til at bringe Menneskene til Omvendelse uden at gjøre Mirakler? Jo vissselig. See Matth. 4, 23.: „Og Jesus gik omkring i det ganske Galilæa, lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium." Hvad fulgte saa? „Og han helbredede al Sygdom og al Skrøbelighed blandt Folket." Dette har megen Lighed med de Tegn, som skulde følge de Troende. Store Skarer samledes omkring ham, og han vedblev at lære dem, at de skulde have Tro til Gud, hvilket vi have et slaaende Exempel paa i hans Bjergprædiken, hvor han siger: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades." (Matth. 7, 7.) Men, siger han, naar I bede, saa troer, at I skulle faae, thi Herren er mere villig til at give, end vi ere til at bede. For Exempel, vi læse i Matth. 8, 2.: „Og see, en Spedalsk kom, faldt ned for ham og sagde: „Herre, om Du vil, saa kan Du rense mig." Han blev renset. Hvis nu Herren havde ønsket at bringe Menneskene til Omvendelse formedelst Mirakler, vilde han rimeligviis ikke have paalagt den Spedalske, at han ikke skulde sige Nogen, hvem der havde helbredet ham.

En anden Gang kom der en Høvedsmand til Jesus og bad ham om at helbrede hans Tjener, som var værkbruden. Jesus var beredvillig til at gaae med ham, men Høvedsmanden sagde: „Herre, jeg er ikke værd, at Du skal gaae ind under mit Tag, men siig ikkun et Ord, saa bliver min Tjener helbredet." Det var saaledes. Herren forundrede sig og sagde: „Sandelig siger jeg Eder: Saadan Tro har jeg end ikke fundet i Israel." I dette som i saamange andre Tilfælde kunne vi see, at Herren er rede til at antage det ene Menneskes Tro for det andet, og at saaledes en Herre kunde øve Tro for sin Tje-

ner, Forældre for deres Børn, eller Forældre og Paarørende for dem, som vare besatte af onde Aander, hvilket vi have mangfoldige Exempler paa i den hellige Skrift. Det er sandt, den Herre Jesus havde i og for sig selv Magt til at gjøre store Mirakler, men i alle de Tilfælde, der ere optegnede, fordrede han Tro af Enhver, som henvendte sig til ham for at opnaae en eller anden Velsignelse, saaledes som det var med de to Blinde, der kom til ham for at bede ham om at give dem deres Syn; han spurgte dem, om de troede, at han kunde gjøre det, hvortil de svarede Ja, og derpaa sagde han: „Eder skee efter Eders Tro.“ (Matth. 9, 28. 29.) Det Samme var Tilfældet med den Mand, der havde et Barn, som var besat af en ond Aand; Jesus sagde til ham: „Dersom Du kan troe; alle Ting ere mulige for den, som troer.“ Hvis Herren helbredede de Syge, gjorde de Blinde seende og de Maalløse talende — og det uden Tro fra Vedkommendes Side, hvorfor fordrede han da Tro hos Andre, inden han vilde tildele dem nogen Velsignelse? Og hvis Herren fordum tildeelte dem, som troede, store Velsignelser, hvorfor skulde han da ikke ogsaa gjøre det Samme nu i vore Dage? Vi have Exempler paa, at Jesus og Apostlerne klagede over, at de ikke kunde udføre Mirakler paa Grund af den herskende Vantro. See Marc. 6, 5. 6.: „Og han kunde der slet ingen kraftige Gjerninger gjøre, uden at han lagde Hænderne paa nogle faa Syge og helbredede dem. Og han forundrede sig over deres Vantro. Men hvad gjorde han saa for at faae dem til at troe? Gjorde han nogensinde Mirakler i den Hensigt? Nei, thi han kunde ikke udføre dem der, men han gik omkring i Byerne og lærte Menneskene, at de skulde troe. Som Paulus siger, Troen kommer ved at høre Guds Ord og ikke ved at see Mirakler, men de Tegn og Mirakler, som følge de Troende, stadfæster dem endmere i Sandheden.

Jesus kaldte tolv Apostler og udsendte dem, og hvad gjorde de, da de gik ud? Var det for at udføre Mirakler? Nei, mine Venner, ligesom deres Mester gik de ud og prædikede, at Menneskene skuld: omvende sig (Marc. 6, 12.), og derpaa fulgte Tegn dem, som troede. Ligesom det var før Herrens Død, saaledees blev det ogsaa efter hans Opstandelse, kun med den Forskjel, at de Tolvs Mission blev udstrakt fra Israels Huus til hele Verden, men Evangeliets Velsignelser og Betingelser vare endnu de samme, hvilket vi kunne see hos Marc. 16, 16.: „Gaaer ud i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen,“ og ikke som Verden vil have det: Gaaer ud og udfører Mirakler for al Skabningen, paadet Menneskene kunne troe. Jesu Befaling lød: Døber dem, som troe Eders Vidnesbyrd, og ikke som den frafaldne Christenhed vil have det: Overstænker de smaa Børn med nogle Draaber Vand, paadet de kunne blive frelste. Det er sandt, det uskyldige Barn vil blive frelst, dog ikke fordi det er blevet overstænket med nogle Draaber Vand, men fordi det er uskyldigt. „Og disse Tegn skulle følge dem, som troe.“ Hvor bestemte og tydelige ere ikke disse Ord? Er det muligt, at vor Herre og Frelser begik en Feiltagelse, da han gav denne Forjættelse, og havde han maaskee meent, at Tegnene kun skulde vare en kort Tid og siden ophøre? Ifølge Petri Vidnesbyrd synes det, at han forstod Frelserens Ord paa samme Maade som Marcus, thi paa Pintsefestens Dag lød hans Svar paa det Spørgsmaal: Hvad skulle vi gjøre? „Omvender Eder og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders

Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Jeg undres, om Herren ikke kalder Nogen i vore Dage! Hvis han gjør det, skulle Tegn følge dem, som adlyde Kaldelsen.

Da Apostlerne paa Pintsefestens Dag vare komne eendrægtigen tilsammen og vare blevne iførte Kraft fra det Høie, hvorledes beviste de saa for den store Skare, at Jesus, som Jøderne havde korsfæstet, var opstanden fra de Døde? Skete det ved at opvække Døde eller ved at gjøre et eller andet stort Mirakel? Den hellige Skrift svarer Nei, men ved at prædike Evangeliet, og i de samme Dage bleve henved tre tusinde Sjæle lagte til Menigheden formedelst Daab. Men der kunde maaskee være dem, der synes, at Tungemaalsgaven, som paa en saadan mærkværdig Maade blev lagt for Dagen, var et Mirakel, der maatte overbevise Enhver, som var tilstede. Jeg tvivler imidlertid meget derpaa, thi mange af de Tilstedeværende troede, at Talerne vare berusede. Det var Intet mindre end Guds Ord, forkyndt af hans Tjenere, der kunde overbevise Folket. Dersom vi, saavidt det lader sig gjøre, ville undersøge Apostlernes og de andre Udsendtes Færd og Virken, ville vi finde, at de ved enhver mulig Leilighed prædikede Guds Ord for Menneskene, og at Tegn og Undere fulgte dem, som troede. Man kunde maaskee fremsætte det Spørgsmaal: Hvad er Aarsagen til, at Tegn ikke følge de christne Kirkesamfund nu i vore Dage, da ogsaa Nutidens Christne troe paa den Herre Jesus, og Nogle ere endog blevne døbte med Begravelsens Daab. Det er ikke paa Grund af Mangel paa Hjertets Oprigtighed, at de mange Tusinder, som have adlydt de forskjellige Troesbekjendelser, der existere i vor Tid, ikke nyde de samme Velsignelser som de Hellige nøde fordum, men det er paa Grund af, at Gud ikke har noget Præstedømme paa Jorden, som er udsendt og bemyndiget af ham til at forvalte Evangeliets Ordinancer, ligesom Apostelen Paulus sagde: „Hvorledes kunne de prædike, hvis de ikke blive udsendte." Hvem tilkommer det at udsende Evangeliets Forkyndere? Herren. Hvem har udsendt de mange Tusinder, som leve af deres fede Embeder og de Fattiges Slid, og hvilke gjøre Menneskenes Sjæle til en Handelsvare ved at prædike Menneskebud, thi Alt, hvad der er modsat Christi Lære, er enten af Menneskene eller af Djævelen. Kan det være muligt, at Gud og hans Søn Jesum Christum har udsendt de leiede Hyrder? Nei, mine Venner, de have selv paataget sig dette Ansvar; de have ladet sig leie for den største Løn, de kunde opnaae, — de prædike saadanne Lærdomme, som ere overeensstemmende med de menneskelige Systemer, og hvis de have Udsigt til at faae en høiere Løn, hænder det ikke sjelden, at de ansøge om at blive forflyttede til et større Kald. Saaledes var det ikke i Jesu Christi Kirke. Naar han udsendte sine Tjenere, skulde de gaae ud uden Pung og Taske, og de Troende skulde frivillig give dem, hvad de behøvede til deres Underholdning.

Er det rimeligt, at de Tegn, som høre til Evangeliet, kunne følge de Kirkesamfund, der afvige fra det, Herren anordnede? Nei, vísselig ikke, men de have de modsatte Tegn: Had til Sandheden, Splid, Tvedragt, Strid, forvendte Skikke og en allevegne herskende Forvirring. Jesus sagde, at et Huus, som bliver splidagtigt med sig selv, kan ikke blive bestandigt, men Nutidens Lærere sige, at de forskjellige Religionssamfund kunne blive bestandige og at Alle skulle vorde frelste. De raabe Alle Fred og ingen Fare, men snart vil Ødelæggelsen pludselig komme over dem.

Da Joseph Smith fremstod for efter Guds Befaling at indføre Tidernes Fyldes sidste Huusholdning, kom han til Menneskene paa samme Maade som Jesus og Apostlerne fordum, idet han prædikede Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse samt Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave — og Tegn fulgte dem, som troede. Blinde ere blevne seende, Døve hørende, Stumme talende og Syge helbredede iblandt alle Nationer, hvor de Ældste ere komne. De ere nu levende Vidnesbyrd om Sandheden, ligesom den uforlignelige Enighed, Menneskekjærlighed, Dyd, Reenhed, Flid, Ædruelighed og Ydmyghed, som de Hellige i Almindelighed lægge for Dagen, ere uimodsigelige Vidnesbyrd for Verden. De lide hellere selv Ondt, end de ville gjøre Andre Ondt, hvilket er Frugterne af Christi Aand. Omendskjøndt de ere ilde omtalte af de Magthavende, Lovgiverne, de Mægtige, de Store og Lærde samt Avisskriverne iblandt Nationerne saavelsom af Nutidens Religionslærere, bidrager netop dette til end mere at stadfæste Sandheden. Jesus sagde: „Fordi jeg har udvalgt Eder af Verden, hader Verden Eder; dersom I vare af Verden, vilde Verden elske sit Eget." „Vee Eder, dersom Menneskene tale vel om Eder, men salige ere I, naar de tale allehaande Ondt om Eder, og lyver det."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Nyheder fra Utah.

Vi have med Glæde læst i et af vore Blade „Semi-Weekly Telegraph" for den 10de October sidstleden, at vor Emigration lykkelig og vel naaede Saltsøstaden den 5te October, og iblandt de hjemkomne Missionairer fra disse Lande nævnes: N. Wilhelmsen, C. Christiansen, Søren Iversen, Andrew Nelson, T. C. Sørensen, L. P. Edholm, Hans Hansen, G. Ohlsson og Jens Hansen.

Den 6te, 7de og 8de October afholdtes den halvaarlige Conference i det store nye Tabernakel, og flere Tusinde fra de forskjellige Stæder og Byer i Territoriet vare strømmede tilsammen for at overvære samme. Uddrag af Forhandlingerne ville vi give i næste Nummer af „Stjernen."

Præsident Young tilligemed flere af de Tolv og andre Ældste have i afvigte Sommer og Efteraar gjort adskillige Toure igjennem Territoriets baade nordlige og sydlige Dele, afholdt Forsamlinger i de fleste Stæder og Settlementer samt givet Folket faderlige og vise Raad, baade i aandelig og timelig Henseende, formanet Alle, som tilhøre Jesu Christi Kirke, at leve saaledes, at de kunne være et Exempel for Verden at efterfølge, saavel i Reenheden af deres Liv som i en trofast Opfyldelse af alle Pligter, paahvilende dem som Medborgere af Guds Rige. Overalt blev Præsident Young med Følge modtagen med den Agtelse, Kjærlighed og Hengivenhed, som hans utrættelige Arbeide, Omsorg og Nidkjærhed for de Sidste-Dages Hellige fortjener.

De store Resultater af hans og hans Medbrødres vise Raad sees ogsaa i det tiltagende Velvære, der hersker i de forskjellige Stæder og Settlementer, der ere anlagte og anlægges Tid efter anden, og den Velsignelse, der ledsager Indvaanernes Flid, Arbeidsomhed, Stræbsomhed, Ædruelighed, Moralitet og Enighed, saa at selv Fremmede, som reise gjennem Territoriet eller opholde sig der en Tid i Forretninger, nødes til at anerkjende, at Indvaanerne i Utah ere et godt Folk, som er styret paa en viis og fornuftig Maade. Men Hemmeligheden af Utahfolkets Udvikling og Fremadskriden ligger ikke i den Magt, Præsident Young og Kirkens Autoriteter som saadanne udøve over Folket, men deri, at hver oprigtig Mand eller Qvinde, som har annammet Jesu Christi Evangelium, stræber at leve efter sammes Forskrifter, og derfor er villig til at adlyde gode Raad og Lærdomme, indseende ved fleeraarig Erfaring, at det er den eneste og rette Maade, hvorpaa et Folk eller en Nation kan opnaae sand Lyksalighed.

Det er naturligt, at der i et Samfund, hvilket allerede bestaaer af flere tusinde Individer, samlede fra Jordens forskjellige Nationer, findes Enkelte, som endnu ikke tilfulde have opfattet Betydningen af det Sidste-Dages store Værk, og som efterhaanden blive ligegyldige i deres Pligters Opfyldelse, tabe deres Tro, og som Frafaldne blive Fjender til det Folk, de tilhørte, og søge ved vrange og løgnagtige Fremstillinger at skade samme og gjøre det mistænkeligt og forhadt. Dette kan ikke være anderledes, og vil vedblive at være saaledes, indtil Sandheden har seiret og de Fornuftige iblandt Jordens Nationer begynde at indsee, at de Sidste-Dages Hellige, som et Samfund betragtet, er et godt Folk, om der end findes Enkelte iblandt dem, der ikke handle, som de burde, ja endog Nogle, der falde fra og benægte, hvad de engang erkjendte som Sandhed.

Himmelske og aabenbarede Grundsætninger til Menneskenes Forbedring og Lyksalighed kunne aldrig tabe sit Værd eller ansees for ugyldige, om der end findes Nogle, som ikke ville efterfølge samme. Det beroer jo aldeles paa ethvert Individ, hvorvidt det har tilegnet sig Sandheden og lader sig lede af den baade i det offentlige og private Liv. Vi finde ingen Forjættelse i de hellige Skrifter, at den blotte Annammelse af Evangeliet skal paa eengang gjøre Enhver fuldkommen, men derimod, at den, som trofast vedbliver at øve sig i at gjøre det Gode, tilsidst skal vinde Seier over det Onde og opnaae Lyksalighed.

Bemærkninger af Præsident Franklin D. Richards
i Aars-Conferencen i Birmingham den 25de August 1867.

(Fra „Millennial Star.“)

Han sagde, at da han havde Leilighed til at tale til en saa stor Forsamling, ønskede han, at Herrens Aand maatte staae ham bi, saa at han kunde tale saaledes, at det kunde blive til Gavn for Alle. Det lader til, sagde han videre, at

de Hellige i Birmighams Conference ere gode og trofaste, men det er alligevel nødvendigt, at de blive bedre og skride fremad fra Tro til Tro samt gradviis voxe i Kundskab og Godhed, indtil de opnaae en fuld Frelse. Vi have lært Nødvendigheden af at fødes af Aanden, thi ligesom vi have lært at kjende det, der hører Mennesket til, formedelst den Aand, som er i Mennesket, saaledes have vi ogsaa erfaret, at vi alene formedelst Guds Aand kunne lære at kjende det, der hører Gud til. Han vilde henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa det Sidste-Dages Værk, Guds Riges Opbyggelse og Indsamlingen af et Folk til Utahs Dale, hvor der var næsten 150,000 Sjæle, der vare samlede fra mange forskjellige Nationer, og hvor mindst 15 forskjellige Sprog bleve talte — iblandt dette store Antal Mennesker, der engang havde været saa forskjellige med Hensyn til deres Sædvaner og Tro, herskede der nu en beundringsværdig Enighed, Fred og Velvære. Verdenshistorien havde ikke noget Lignende at opvise. Engelske Statsmænd havde erkjendt, at de ikke kunde have udført et saadan Værk som det, Brigham Young havde udført. Dette var ikke skeet ved menneskelig Magt eller formedelst stor Lærdom, thi Præsident Young, en af de største Menneskevenner, som Verden nogensinde har havt, havde kun havt nogle faa Ugers Skoleundervüsning i hele sit Liv. Dette Værk var altsaa blevet udført formedelst Guds Kraft. Ikke at han holdt af Uvidenhed i og for sig selv, men han ønskede at vise, hvorledes Guds Velsignelse havde været med de Ydmyge og Ulærde, som trofast havde holdt Herrens Befalinger. Han hentydede dernæst til de haarde Prøvelser og Forfølgelser, som de Hellige i Amerika havde maattet udholde, hvilket dog Alt tilsidst var blevet til deres Velsignelse. De Hellige her i Landet behøvede ikke at bekymre sig, fordi de ikke ogsaa havde maattet lide Saadant, thi den Tid vilde komme, da de ville blive prøvede, indtil de lærte at sætte deres Tillid til Herren og ganske at forlade sig paa hans guddommelige Magt. Han hentydede endvidere til det Faktum, at over 50,000 Sjæle vare emigrerede fra dette Land (Storbritannien) til Zion, hvilket vilde have opbrudt ethvert andet Samfund, medens vore Forsamlinger endnu vare store, og det Liv og den Kraft, der er i vor Tro, gav sig endnu i fuldt Maal tilkjende, hvilket noksom beviste, at en guddommelig Kraft ledsager og understøtter dette Værk.

Han talte om den Erfaring, han havde gjort, da han annammede Evangeliet, om den Glæde, han følte, da han først hørte det, og om den Frygt, han nærede, at det var altfor godt til at være sandt, og om hvorvedes han fik et Vidnesbyrd for sig selv om dets Sandhed ved at adlyde Guds Tjeneres Raad. Han hentydede til den Beretning, som har gaaet fra den ene Avis til den anden allevegne baade i England og Amerika, angaaende at tre af de tolv Apostler skulde være excommunicerede, og at dette skulde have foraarsaget en Adsplittelse i Kirken; han sagde, at det var en skammelig Avisløgn, som var bragt i Omløb af vore Fjender, for at de derved, om muligt, kunde skade os. Der var ingen Adsplittelse i Kirken, og det var ikke sandt, at disse Brødre vare afskaarne. Det var sandt, at det hændte nu og da, at Nogle, som vare med os, men ikke af os, bleve utilfredse og gik bort, og det var med Kirken ligesom med alt Andet, der har Liv; undertiden affondrer den de daarlige Partikler, og ligesom Hesten, der til en vis Tid paa Aaret skifter Pelts og derved bliver glattere og triveligere, saaledes skiller ogsaa Kirken sig ved det, som ikke bidrager til

dens Fremvæxt, og hvilket er blevet dødt og ureent, medens det, der bliver tilbage, i enhver Henseende bliver renere, stærkere og bedre. Saameget Dronningen i det britiske Rige end med Rette var agtet for sine Dyder, modtog hun dog ikke de Beviser paa sine Undersaatters Kjærlighed og Tillid, som dem, der blev Præsident Young tildeel af de Hellige imellem Klippebjergene. Han kunde bære Vidnesbyrd om, at Guds Rige ikke var adsplittet, men at det vilde vedblive at voxe, indtil det fik Herredømmet over hele Jorden, og Tiden, da dette vilde gaae i Opfyldelse, var ikke saa langt borte, som Mange forestillede sig, thi Gud arbeidede kraftigen iblandt Menneskene, og han vilde tillade de Ugudelige at ødelægge hverandre, medens han vilde velsigne sine Hellige og give dem Magten og Herredømmet for stedse. De vilde aldrig komme til at forlade deres Bjergland, førend de skulde vende tilbage for at opbygge Zions Centralstad paa det Sted, som tidligere havde været Skuepladsen for de Forfølgelser, de havde maattet udholde. Naar dette skulde skee, vilde det amerikanske Folk ikke være i en saadan Stilling, at det kunde behandle dem saaledes, som forhen. Uskyldiges Blod klæbede ved Nationen, og dette vilde drage den ned fra den Stilling, som den engang havde indtaget iblandt Nationernes Række, og Herrens Haand vilde være imod den, indtil der ikke mere var nogen Tunge til at tale imod Herrens Tjenere paa hele det indviede Land.

Derefter talte han om Polygami og paaviste, at dette var en guddommelig Anordning; han fremhævede den Modsætning, der er med Hensyn til Følgerne af Polygamiet i Utah og Monogamiets nedværdigende Virkninger, saaledes som det kan sees iblandt Christenhedens Folkeslag. Det kunde endnu ikke være anvendeligt hertillands, saalænge den samme Skinsygens, Tvedragtens og Stridens Aand, som nu herskede, gjorde sig gjældende, thi det kunde alene være anvendeligt i Reenhed og Enighed under Indflydelsen af Evangeliets Aand. Han sluttede med at formane Mænd og Hustruer til at være troe mod hverandre i deres Ægteskabspagt, Børn til at være lydige mod deres Forældre, og de tilstedeværende Fremmede til at søge hen til Herren for at faae Kundskab om Sandheden.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltsøstad, den 25de September 1867.

Præsident F. D. Richards.

Kjære Broder! Deres Skrivelse af 27de f. M. er modtagen for to Dage siden. Det glæder mig at høre, at De har det godt, og at Herrens Værk skrider fremad i den Mission, over hvilken De præsiderer. Ifølge de Efterretninger, vi have modtaget, have Missionairerne været storligen velsignede paa deres Reise til deres Arbeidsmarker — og det baade over Sletterne og Havet. Da de reiste herfra, vare Urolighederne paa Sletterne af en saadan Beskaffenhed, at det efter menneskelige Anskuelser kunde betragtes som Dumdristighed at paabegynde en saadan Reise,

men Herren aabnede Veien og bevarede dem fra alt Ondt, som truede dem. Vi øve bestandig Tro for vore Brødre, som ere ude paa Mission, at de kunde blive bevarede i Reenhed og Sundhed samt blive istand til at vende tilbage til deres Hjem, efterat de have gjort et godt Arbeide.

At dømme efter hvad vi nylig have hørt, troe vi, at Værket ikke er meget lovende paa de britiske Øer, og at de Ældstes Arbeide ikke ledsages med et saadant Held, som tidligere.

Udgivelsen af Hr. Dixons nye Værk kan muligviis bidrage til at vække Interesse for vore Grundsætninger hos Mange, til hvilke de ellers aldrig vilde naae. Tidligere eller senere ville de Folkeklasser, som hidindtil ikke have villet vide Noget om Tilværelsen af „Mormonismen," som de kalde den, paa Grund af dens ringe Begyndelse, blive vakte til Opmærksomhed paa Guds Værk og ville faae tilstrækkelig Interesse for samme til at undersøge og antage det. Men inden den Dag kommer, ville upaatvivlelig Guds Straffedomme blive udgydte over mange af Nationerne, og Menneskenes Hjerter ville forsmægte af Frygt ved at skue fremad til det, som skal komme.

Guds Værk er bestemt til at indtage en høiere og mere fremragende Stilling end den, som det nu indtager, og hvert Aar, der gaaer hen, giver det forøget Betydenhed. Naar slet Regjering, Undertrykkelse og Ugudelighed med alle de samme ledsagende Onder faae Overhaand i den Grad, at al Tillid iblandt Menneskene bliver tilintetgjort, da vil deres Opmærksomhed blive henledet paa Guds Rige og paa den gode og faste Regjering, under hvilken dets Undersaatter leve.

Mine Sønner Brigham jun. og John W. samt Brigham jun.'s Hustru ankom hertil friske og raske og godt tilmode. De forlode Emigrant-Compagniet ved Independence Rock og fortsatte Reisen med deres egne Befordringer til Bridger, hvor de toge med Posten. De ere med Glæde blevne modtagne hjemme. Forrige Uge udsendte vi otte Vogne med fire Muuldyr for hver, belæssede med Levnetsmidler, for at møde Emigranterne. Naar de naae dem, ville de tage saamange Mennesker med sig tilbage, som de kunne føre med sig. Den 15de og 16de dennes havde vi Uveir, hvilket Brigham jun. og Selskab fandt at være temmelig haardt. Det overfaldt dem ved Rocky Ridge. Det overfaldt mig og de Brødre, der sædvanlig reise med mig, paa Veien mellem Bear Lake Valley og Ogden. Vi kom tilbage hertil igjen den 17de dennes. Vi havde været borte i sexten Dage, og paa denne Tid afholdt vi fem og tyve Forsamlinger samt reiste tre hundrede (engelske) Mile. Forsamlingerne vare overfyldte med Mennesker, og der vistes den største Interesse for de Raad og Lærdomme, som bleve givne. Det var en af de behageligste Toure, jeg nogensinde har gjort, og de Øvrige af Reiseselskabet vare af den samme Mening. Fred, Tilfredshed og Velstand hersker overalt i Settlementerne, og de Lærdomme, der bleve fremsatte for de Hellige, vare særdeles anvendelige i det daglige Liv.

Vi kunde see en mærkelig Fremadskriden i vore Settlementer i Nord, og vi bleve Alle meget forbausede ved Synet af det store Antal Børn, vi traf i hvert Settlement. Folkemængden er i en hurtig Tiltagen.

Vi have i den senere Tid følt os tilskyndede at opmuntre vore unge Mennesker til at indtræde i Ægtestanden for derved at opfylde deres Skabelses Maal. Vi have fundet, at dette er den bedste Maade til at forøge Befolkningen paa, thi der ere meget Faa af dem, som ere fødte her, der

blive Apostater og vende sig bort fra Sandheden.

De er kjærlig hilset fra mig, ligesom fra Præsidenterne Kimball og Wells samt Broder Geo Q., og idet jeg beder Herren meddele Dem enhver Velsignelse, som er nødvendig til at dygtiggjøre Dem til at udføre de Pligter, som paahviler Dem i Deres høie Kald, forbliver jeg Deres Broder,

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1840. (Fortsat fra Side 45.)

---

§ 1. Det vedtages herved af Staten Illinois's Befolkning, repræsenteret i den lovgivende Forsamling, at hele den Strækning, som ligger indenfor følgende Grændser, der begynde ved det nordøstlige Hjørne af den een og tredivte Sektion i syvende Bydistrikt Nord for ottende Række Jorder og Vest for det fjerde Hovedpunkt i Hancock County, gaae derfra mod Vest til det nordvestlige Hjørne af ovennævnte Sektion, derpaa mod Nord til Mississippifloden, derfra mod Vest til Midten af nævnte Flods Hovedløb, derfra midt nedad dette Løb til et Punkt lige i Vest for det sydøstlige Hjørne af den udstykkede Sektion, Numer tolv, i sjette Bydistrikt Nord for niende Række Jorder og Vest for fjerde Hovedpunkt, derfra mod Øst til det sydøstlige Hjørne af ovennævnte tolvte Sektion, derpaa mod Nord til ottende og niende Række mod Vest mellem sjette Bydistrikt i Nord og ottende og niende Række i Vest, til det sydvestlige Hjørne af sjette Sektion i sjette Bydistrikt Nord for den ottende Række i Vest, derfra mod Øst til det sydøstlige Hjørne af nævnte Sektion og derpaa mod Nord til det første Delepunkt, indbefattende Commerces og Nauvoos Grund — herefter skal kaldes med og være bekjendt under Navnet „Staden Nauvoo," og Indvaanerne organiseres til en egen Commune under ovenanførte Navn samt med vedvarende Rettigheder, og have Tilladelse til at have og benytte et fælles Segl, hvilket de kunne forandre efter Behag.

§ 2. Naarsomhelst nogen Landstrækning omkring „Staden Nauvoo" er bleven udlagt til Bylodder og tilbørlig protokolleret efter Loven, skal samme danne en Deel af Staden Nauvoo.

§ 3. Indvaanerne af ovennævnte Stad skulle have Ret til paa dens Vegne i dens Navn at indstævne og til at blive indstævnede, til at sagsøge og til at blive sagsagte, til at tale til Forsvar og at blive forsvarede efter Lov og Ret ved alle Domstole og i hvilkesomhelst Sager, ligesom de skulle have Ret til at kjøbe, overtage og være i Besiddelse af faste eller rørlige Eiendomme i nævnte Stad, samt til at kjøbe, overtage og være i Besiddelse af faste Eiendomme udenfor Staden til Begravelsesplads eller andet offentligt Brug for bemeldte Stads Indvaanere — til at sælge, bortforpagte, overdrage og afhænde saavel faste som rørlige Eiendomme til Bedste for Staden, til at forbedre og beskytte saadan Eiendom og til i enhver anden Henseende at udføre ethvert lovligt Foretagende.

§ 4. Der skal vare et Byraad, be-

staaende af en Borgermester, fire Raadsherrer og ni Raadmænd, der vælges af og iblandt nævnte Stads stemmeberettigede Borgere, og de skulle beklæde disse Poster i to Aar, eller indtil deres Eftertrædere ere blevne valgte og have overtaget deres respektive Stillinger. Byraadet dømmer angaaende dets Medlemmers Valgbarhed og Embedsførelse, og en Majoritet danner et Qvorum til at udføre Forretningerne, men et Mindretal kan ogsaa samles, og om Nogen iblandt Medlemmerne skulde være forsømmelige i at afgive Mode, kunne de Øvrige tvinge dem dertil under en saadan Mulkt, som maatte blive bestemt ved Lov.

§ 5. Borgermesteren, Raadsherrerne og Raadmændene skulle, inden de overtage deres Embedspligter', aflægge og underskrive en Ed eller Bekræftelse, at de ville understøtte de Forenede Staters og denne Stats Constitution, og at de med Troskab ville udførr deres Embedspligter efter deres bedste Evner og Overbeviisning.

§ 6. Paa første Mandag i Februar førstkommende og siden hvert andet Aar afholdes der en Valgforsamling for at vælge en Borgermester, fire Raadsherrer og ni Raadmænd, og ved det første Valg vælges der tillige tre Dommere af de tilstedeværende Vælgere. Disse Dommere vælge to Skrivere, og inden Dommerne og Skriverne overtage deres Pligter, skulle de aflægge og underskrive en saadan Ed eller Bekræftelse, som den Loven nu bestemmer for Dommere og Skrivere andre Steder, og ved alle paafølgende Valg skal det nødvendige Antal Dommere og Skrivere blive beskikkede af Byraadet. Det Valgmøde, der saaledes først afholdes, tager sin Begyndelse Kl. 9 Formiddag og slutter Kl. 6 Eftermiddag. Ved Valgets Slutning optælles Stemmerne, og Udfaldet bekjendtgjøres ved Hovedindgangen til det Huus, hvori Valget holdes, og Skriverne skulle inden fem Dages Forløb efter Valget paa Vedkommendes Opholdssted tilstille enhver af de Valgte en skreven Bekjendtgjorelse om hans Valg. Enhver, som er bleven tilstillet en saadan Bekjendtgjørelse, skal inden ti Dage efter Valget aflægge den ovenfor omtalte Ed, af hviiken der skal tilstilles den vordende Registrator en Afskrift for at opbevares af ham, og alle paafølgende Valg skulle blive afholdte og bestyrede samt Meddelelser om sammes Udfald udfærdigede saaledes, som Byraadet maatte bestemme.

§ 7. Alle Stadens frie, hvide mandlige Indvaanere, der ere eet og tyve Aar gamle, og som have Ret til at votere for Statsembedsmændene samt have havt fast Bopæl i ovennævnte Stad i tredsindstyve Dage inden det forestaaende Valg, ere berettigede til at votere for Stadens Embedsmænd.

§ 8. Byraadet har Ret til at udskrive og oppebære Skatter til Bestridelse af Stadens Udgifter. Disse Skatter kunne inden Stadens Grændser paalægges al saavel ast som rørlig Eiendom, dog maae de ikke overstige en halv pCt. om Aaret af den antagne Værdi. De kunne inddrives paa hvilkensomhelst Maade, der maatte bestemmes ved Lov, hvilken dog ikke maa være stridende mod de Forenede Staters eller denne Stats Constitution.

§ 9. Byraadet har Ret til at ansætte en Registrator, en Kasserer, en Bisidder, en Inspekteur, en Gadeopsynsmand og alle andre Bestillingsmænd, der maatte ansees for nødvendige, ligesom det har Ret til at bestemme deres Pligter og kan afsætte dem efter Behag.

§ 10. Byraadet har Ret til at fordre Caution og Sikkerhed af alle Embedsmænd, der blive ansatte ifølge denne Lov, som Borgen for en nøiagtig Udførelse af deres respektive Pligter, og til at fastsætte en passende Mulkt for det modsatte Til-

fælde. Derhos har det Ret til at fordre, at alle saaledes ansatte Embedsmænd skulle aflægge Ed paa, at de trofast ville udføre deres respektive Embedspligter.

§ 11. Byraadet har Magt og Myndighed til at fastsætte, udgive og fuldbyrde saadanne Lovbestemmelser — der dog ikke maae være stridende mod de Forenede Staters eller denne Stads Constitution — som maatte ansees for nødvendige for nævnte Stads Fred og Velfærd, for god Orden i samme, for Retspleien, for dens Beqvemmelighed og Reenlighed, — til Beskyttelse for de i den værende Eiendomme mod Ildsvaade og til Sundhedens Bevarelse.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Frankrig. Verdensudstillingen i Paris er bleven lukket den 3die Novbr.

Italien. Garibaldi, der sagdes at være anholdt af den italienske Regjering, var dog, da Meddelelsen derom indtraf, paa fri Fod. Han slap uhindret ind paa det romerske Territorium, hvor han satte sig i Spidsen for Insurgenterne og begyndte at marschere mod Rom, som han kom temmelig nær med sin Skare. Der blev imidlertid i Slutningen af f. M. sendt franske Tropper til Italien, og man begyndte derfor at frygte for, at det muligviis kunde komme til en Conflict mellem Frankrig og Italien, og det saameget mere, som en Deel af de italienske Tropper den 30te October rykkede ind i Kirkestaten, og det, som man troede, imod den franske Keisers Villie. Den 31te October rykkede en Deel af det franske Expeditionscorps ind i Rom, og derved blev det muligt for den pavelige Regjering at vende hele sin Troppestyrke mod Garibaldisterne. Den 3die dennes kom det ogsaa til et afgjørende Slag, i hvilket Garibaldi efter en haardnakket og blodig Kamp blev slagen af den pavelige Armee. Garibaldi, der efter det uheldige Slag vilde vende tilbage til Caprera, blev anholdt og ført til Spezzia, medens hans Skarer ganske have opløst sig. Den italienske Regjering har givet efter for Frankrigs Fordringer og trukket sine Tropper ud af Kirkestaten, der saaledes nu alene er besat af Pavens egen Armee og det franske Expeditonscorps.

Rusland, Den 27de Octbr. fandt Kong Georg af Grækenlands og Storfyrstinde Olga af Ruslands Formæling Sted i St. Petersborg. Efter stedfunden Vielse efter den græske Ritus, blev det høie Par ogsaa viet efter den lutheranske Ritus.

Vestindien. Orkan paa St. Thomas. Over Amerika er hertil indløbet et Telegram, dateret Havanna, den 4de Novbr., hvori der berettes, at en voldsom Orkan har raset paa Øen St. Thomas; Byen ligger i Ruiner, mange Menneskeliv ere gaaede tabt, over 50 Skibe ere strandede.

Blandinger.

China leverede i de syv Maaneder fra 1ste Juni til 31te December 1861 1,012,500 Centner Thee til England, 76,013 Centner til Australien, 183,000 Centner til Amerika og 16,288 Centner til det europæiske Fastland.

En for ikke længe siden i Frankrig foretagen Prøve paa Pløining med Damp beskrives i flere franske Blade, der finde Forsøgene vellykkede. I en Beregning over Udgifterne angives Bekostningen ved Fowlers Maskine og Plov til 70 Francs for 10 Timers Arbeide, hvori der er indbefattet Forbruget af Kul, Arbeidsløn til 6 Mand og Leie af en Vogn og Hest til Transport af Vand; derimod er Renten af Maskinens og Redskabernes Værdi, der ansættes til 40,000 Francs, ikke medregnet. I de 10 Timer, at Maskinen arbeidede for den nævnte Udgift af 70 Francs, pløiede den 4 Hektarer (7¼ Tdr. Land), saa at Udgiften er ca. 2 Rdl. 2 Mark 10 Sk. pr. Td. Land foruden Renten af Kapitalen til Maskinen.

Den russiske Arme talte ifølge officiel Opgivelse i Begyndelsen af Aaret 1866 30,507 Generaler, Stabs- og Subaltern-Officeerer og 798,141 Underofficerer og Menige. Af disse vare 626,004 Infanterister, 68,673 Cavalerister, 84,392 Artillerister og 19,082 Ingenieurtropper. Naar Besætningstropperne fraregnedes, kunde der af denne Styrke i en Krig anvendes 575,413 Mand.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.